

a že tyto se mohou zabývatí chovem veřejných plemeníků jen výjimečně a to v mezích smlouvy s obcí uzavřené a komisí schválené. Proti těmto předpisům by bylo jednáno, kdyby v případě, že by obec jí vyhrazenou povinnost nekonala, mohl ji za ni plniti soukromník. Tím by oklikou bylo dosaženo právě opaku toho, co zákon zamýšlel, totiž odnětí chovu veřejných plemeníků soukromému podnikání. V tom, že žalobce choval veřejné plemeníky — třeba již licentované — nelze tedy shledávati splnění povinností uložených žalované obci a žalobce nemůže se proto na obci domáhati náhrady vzešlých mu nákladů z důvodu jednání bez příkazu (§ 1037 obč. zák.) ani z důvodu použití věci k užitku jiného nebo z důvodu učiněného nákladu za jiného (§§ 1041 a 1042 obč. zák.).

Čís. 14985.

Z výkonu úřadu soudcovského jest vyloučen soudce v rozepři, v níž sepsal pro chudou stranu jako úřední zástupce odvolání podle § 90 zák. o org. soudů a § 133 jedn. ř.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, Rv I 903/34.)

O d v o l a c í s o u d zrušiv podle § 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek prvního soudu, uložil mu nové jednání a rozhodnutí. Toto jednání řídil a rozsudek vydal soudce, který sepsal podle § 90 zák. o org. soudů a § 133 jedn. ř. jako úřední zástupce žalobkyně odvolání, jež vedlo k zrušovacímu usnesení odvolacího soudu. V dovolání do zamítajících rozsudků nižších soudů uplatnila žalobkyně jako zmatečnost podle § 477 čís. 1 c. ř. s., že se rozhodnutí zúčastnil soudce, který byl podle zákona při rozhodování a vykonávání soudcovského úřadu vyloučen.

V otázce, o niž tu jde, uvedl n e j v y š š í s o u d zrušiv rozsudky nižších soudů i řízení jím předcházející pro zmatečnost podle § 477 čís. 1 c. ř. s. v

d ů v o d e c h :

Soudce, který řídil řízení, následující po zrušovacím usnesení odvolacího soudu, a vydal rozsudek, byl v souzené věci po rozumu § 90 zák. o org. soudní a § 133 jedn. ř. ustanoven jako úřední zástupce žalobkyně k sepsání odvolání. Takového úředního zástupce jest považovati za zmocněnce strany chudé podle § 20 čís. 4 j. n. a jest proto též podle tohoto zákonného ustanovení vyloučen z vykonávání úřadu soudcovského v rozepři, v níž odvolání v zastoupení chudé strany sepsal. Na věci nic nemění, že podle § 90 zák. o org. soudní se ustanovuje takovýto úřední zástupce nejen na návrh, nýbrž i z úřadu, neboť rozhodným je, že též sepisuje v zastoupení strany chudé odvolání (srov. nadpis § 90 zák. o org. soudní »Zástupce pro chudé strany« a poslední odstavec § 133

jedn. ř.), a jest jeho povinností, by při sepisování odvolání hájil zájmy chudé strany právě tak, jako v jiných případech stranou zmocněný advokát. Jest tudíž na něho nezbytně pohlížeti jako na zmocněnce strany po rozumu § 20 čís. 4 j. n., který za účelem sepsání odvolání si tvoří o věci úsudek se zájmového hlediska odvolávající se chudé strany, takže při rozhodování věci by se mu nedostávalo oné nestrannosti a nepředpojatosti, jako se u soudce vyžaduje. Jest proto takovýto soudce vyloučen podle § 20 čís. 4 j. n. z vykonávání soudcovského úřadu v rozepři, v níž sepsal odvolání pro chudou stranu. Ježto v souzeném případě řízení a rozhodnutí, jež následovalo po zrušovacím usnesení odvolacího soudu, se zúčastnil soudce, jenž sepsal odvolání pro žalobkyni jako chudou stranu podle § 90 zák. o org. soudní a § 133 jedn. ř. a který tudíž byl podle § 20 čís. 4 j. n. vyloučen z vykonávání úřadu soudcovského v této rozepři, jde o zmatečnost řízení jím provedeného a rozsudku jím vydaného podle § 477 čís. 1 c. ř. s. Ježto pak odvolací soud neodstranil tuto zmatečnost sběhlou v řízení první stolice, je napadený rozsudek s předcházejícím mu odvolacím řízením stížen stejnou zmatečností. Bylo proto zrušiti jako zmatečné jak napadený rozsudek, tak i rozsudek prvního soudu, jakož i řízení jím předcházející, počínajíc okamžikem, kdy se řízení zúčastnil vyloučený soudce.

Čís. 14986.

K § 39 řádu o zbavení svéprávnosti.

Odpor do usnesení o zbavení svéprávnosti jest vznést ve lhůtě čtrnáctidenní.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, R II 31/36.)

Stěžovatel byl usnesením okresního soudu v M. O. ze dne 11. prosince 1935 částečně zbaven svéprávnosti pro opilství a bylo mu soudem dáno poučení, že proti tomuto usnesení může podati odpor do 15 dnů od doručení. Rekursní soud odmítl odpor podaný u soudu dne 30. prosince 1935 (29. prosinec padl na neděli) pro opožděnost. Důvody: Odpor proti usnesení vyhovujícímu zbavení svéprávnosti jest podati podle § 39 cis. nař. ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. z. v konečné lhůtě 14 dnů. Lhůta k odporu počíná se u osob, jimž bylo usnesení doručeno, dnem doručení, v souzeném případě dnem 14. prosince 1935. Odpor byl podán dne 30. prosince 1935 přímo u soudu, tedy po vypršení lhůty k podání odporu, ježto lhůta ta již vypršela dne 28. prosince 1935.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Poučení, jehož se dostalo prvním soudem stěžovateli, neodpovídá § 39 řádu o zbavení svéprávnosti z 28. června 1916 čís. 207 ř. z., kdež pro podání odporu jest stanovena konečná lhůta čtrnáctidenní. Tato